

“ԹՈՂ ՏՈՒՒՔ ՄԱՆՐ ՏՂՈՅԸ ՈՐ ԻՆՍՏԻ ԳԱՆ.” ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16:

ՀԱՏՈՐ ԻԷ.

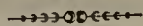
ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ԱՊՐԻԼ 1, 1898

ԹԻԻ 4

Կարծեմ Աւետիք կարդացող
տղաքներէն ու է մէկը կրնայ ըսել
թէ այս պատկերը ինչ կը ներկայա-
ցընէ: Սակայն օգնութեան կարօտ
եղողներուն դիւրութեան համար, կը
խնդրենք որ ընթերցողները նոր կտա-

կարանը բանան և կարդան Մատ. Ը.
24—27, Մար. Դ. 37—40 կամ Ղու.
Ը. 23—25, կամ այս բոլոր համար-
ներն ալ:

ԿԱՊՈՅՏ ԵՐԿԻՆՔԷՆ ՓՈՔՐ ՊԱՏԱՌ ՄԸ
Ժամանակաւ Ամերիկայի Միչիկան
նահանգին հիւսիսային կողմը, երբ
գալթականները քիչ և իրենց տու-
ները իրարմէ հեռի էին և անտառ-
ները գալթերով լեցուն, Հռութ Հէն-
տըրսըն անուն պղտիկ աղջիկ մը,
լման օր մը կենալով հիւանդ դրացիի
մը քով որ իր տունէն կէս ժամ հե-
ռի կը բնակէր, մինակ ճամբայ ելաւ
տուն երթալու արեւին գրեթէ մարը
մտնելու ժամանակը: Հռութ արտորա-
րով կը քալէր մինչեւ որ ճախի-
նին (պաթագլըզ) մշտադալարներուն
մթութեանը հասաւ: Այն ատեն կայ-
նեցաւ. պէտք եղած քաջութիւնը
չունէր ճախինէն անցնելու: Քանի մը
վայրկեան կայնած մնաց առանց
որոշում մը տալու: Յետոյ միտքը
բերաւ մայրը որ թերեւս հիմա իրեն
կը սպասէր անձկութեամբ: Գուցէ մի-
նակ ճամբայ ելլէր աղջիկը փնտռելու
և այն բանը որմէ ինք կը վախնար ա-
նոր պատահէր: Այս խորհուրդն ստի-
պեց զինքը արագութեամբ քալել
սկսելու և մայրին երուն (չամ) մէջ
մտաւ: Յանկարծ յատակ կերպով լը-
սեց հեռուէն գալթերու մոգական ա-
ղաղակը: Հռութ կը ճանչնար այս
ձայնը: Գիտէր թէ անոնք մօտը պահ-
ուած ըլլալու էին և եթէ զինքը
մէյմը տեսնէին, ամբողջ խուճախով վը-
րան պիտի յարձակէին: Բայց այլևս
չվարանեցաւ: Սկսաւ արագ արագ
քալել գրեթէ առանց ձայն մը հա-
նելու և կը յառաջանար մութ ան-
տառին մէջ հետզհետէ արագացնե-
լով քայլերը: Քանզի ալ գիշեր էր
և հիմա տակաւին անտառին ծայրը
չէր կրնար տեսնել: Կը լսէր գալթե-
րուն ոռնալը ճախինին մէջ և վախէն
կաթուածահարի պէս էր եղեր: Ոտ-
քերը շարժելու անկարող էին: Չեռ-
քերը իրար կցեց յուսահատօրէն, և երբ
աչքերը անգիտաբար վեր յառեցան
դէպի երկինք, ո՛հ, մայրին երուն գա-

գաթներուն մէջտեղ կապոյտ երկինքէն պատառ մը տեսաւ: «Աստուած հոն է, և զիս կրնայ աղատել: Աստուած մեր ապաւենը ու զօրութիւնն է. ներգլութիւններուն մէջը խիստ օգնական կը գտնուի:» Այս քաջալերական խօսքերը միտքը եկան նոր նշանակութիւնով մը: Սուրբ Գրոց այս համարը այդ առտուն սորվեր էր: «Աստուած, աղատէ զիս:» Շրթունքները կը շարժէին, քայց ձայն չէր ելլեր: Իրեն այնպէս կը թուէր թէ վերի կապոյտ երկինքէն մեղմ կապոյտ լոյս մը կը հոսէր

վրան: Այն ատեն սոսկալի մտատանջութենէ մը աղատուած մտքի մը խաղաղութիւնը տիրեց պզտիկին հոգւոյն մէջ: Ձեռքերը քովերը կախուեցան, բոլորովին նայեցաւ և դալ մը չէր տեսնուեր: «Շնորհակալ եմ, սիրելի Հայր», բառ բարձր ձայնով, նորէն վեր նայելով: Մայրիներու անտառը մոտեցէն ի վեր այս առաջին անգամն էր որ ձայնը կը հանէր և այս նոր քաջութիւն տուաւ աղջկան: Ոտքերը սովորական արագութեամբ սկսան շարժիլ և ճախինէն դուրս ելաւ անվախ: Երբ բաց տեղին կէսը հասաւ, տեսաւ մայրը որ իրեննչան կ'ընէր աճապարելու: «Ոհ, դաւակո», դռնէն, երբ Հուլիս ձայնը լսելու չափ մօտեցաւ, «ինչո՞ւ այդչափ ուշացար, ժամը 4էն ի վեր ամէն րոպէ քեզի համար հոգ կ'ընեմ: Ճիշդ հիմա հայրդ եկաւ և կ'ըսէ թէ ասկէ առաջ բնաւ ըսած չունէր թէ ցորեկ ատեն դալ

լերը այսչափ համարձակ կրնային ըլլալ: Իրեն ետեւէն վաղեցին մինչեւ որ տուն հասաւ թէեւ հրացան ալ ունէր, և կ'ըսէ թէ անոնցմէ տասն հատ սպաննեց: Հրաշք է որ ճախինը անոնցմով լեցուն չէր: Բնաւ չվախցար, Հուլիս,» հարցուց հետաքրքրութեամբ: «Այո, մայր, վախցայ, բայց ինքզինքս զսպեցի:» Հիմա Հուլիս զաւակներ և թոռներ ունի և այս պատմութիւնը ինծի պատմելէ ետքը հետեւեալն ալ աւելցուց, «Այն

դիշերէն ի վեր երբ գայերուն հետ մինակ էր, «գայերու վաղքին» մէջ կապոյտ երկինքի փոքր մասին յիշատակը բնաւ չդադրիր տառապանաց մէջ զիս մխիթարելէ: Վշտի և նեղութեանց ատեն շատ և շատ անգամ միացած ձեռքերով և արցունքոտ աչքերով գոչեր եմ, «Ոհ, տակաւին կապոյտ երկինքէն պատառ մը կը տեսնեմ: Աստուած հոն է, Աստուած հոն է: Ներգլութիւններուն մէջ խիստ օգնական կը գտնուի:»

Այս պատկերն ալ նախընթաց երեսին պէս դիւրին է բացատրել: Երբ կարդաք Ղու. ԺԵ. 8, 9 համարները, դանց մի ընէք կարդալ նաեւ տասներորդ համարն ալ և տեսէք թէ ինչ կը սորվեցնէ այդ կարճ պատմութիւնը և այս պատկերը: Այո, ամէն մեղաւոր և անմեղ է մինչեւ որ Թիսուսի սէրը զինքը գտնէ, և երբ կը գտնէ, երկինքի հրեշտակները ուրախ կ'ըլլան:

ՓՈՔՐ ԲԱՆԵՐ

Ամէն ով որ Սուրբ Գիրքին կը հաւատայ իբրեւ Աստուծոյ խօսքին, կ'ընդունի թէ Աստուած կը կառավարէ աշխարհս իր նախախնամութեամբ: Անիկա ստեղծեց աշխարհս իր իմաստութեամբ, Անիկա ամէն բան գիտէ և իր ստեղծած ամէն բաները կը սիրէ: Բոլոր արարածները Անկէ կախում ունին, ուստի շատ բանաւոր է որ Անիկա ուղղէ անոնց շարժումները: Սակայն ընդհանրապէս Աստուծոյ ձե-

ռաց ազդեցութիւնը միայն կենաց մեծ գործերուն մէջ կը նշմարենք: Երկրաշարժը, որ ամբողջ քաղաք մը բնակիչներով մէկտեղ կը թաղէ, և փոթորիկը, որ դաշտին վրայ յէն անցնելով կը քանդէ երկրագործին աղէկ հունձը մը ունենալու յոյսը, մեղի չախախտամութեան վրայ խորհիլ կը սորվեցնեն: Բայց ով կը խորհի Նախախնամութեան վրայ երբ հաճելի անձրեւը բարեբեր կ'ընէ երկրս կամ երբ իրիկուան քաղցը զեփիւռը ծաղիկներուն բոյրը ամէն կողմ կը տարածէ: Սուրբ Գրոց մէջ յիշուած քանի մը դէպքեր Աստուծոյ կառավարութիւնը կը ցուցնեն կենաց ամենէն չնչին ֆօթոծերուն մէջ: Փարաւունին աղջիկը Նեղոս գետը գնաց լուացուելու, ճիշտ

ինչպէս որ առաջ սովորութիւն ունէր շատ անգամ երթալու: Այս անկարեւոր բան մըն էր ինքնին: Սակայն ասով Մովսէս գտնուեցաւ և Աստուծոյ ժողովուրդը գերութենէ ազատուեցաւ: Ուրիշ անկարեւոր բան մըն ալ սա էր որ երբ Ասորոց դունդերը աշաւանքներ կ'ընէին Խորայելի երկրին մէջ, գերի առին աղջիկ մը զոր զօրապետին կինը իրեն սպասուհի ըրաւ: Անիկա շատ անգամ պատահած բան մըն էր: Բայց ասով Նեման

առողջացաւ սոսկալի ախտէ մը եւ խոստովանեցաւ թէ «բոլոր երկրի վերայ Աստուած չկայ, բայց միայն Դս-րայէլի մէջ»։ Մեր կենաց մէջ ալ կը պատահին դէպքեր, որոնք մեզի ոչ-ինչ բաներ կ'երեւին, բայց երբեմն մեծ արդիւնքներ կ'ունենան։

Անգամ մը ճամբորդ մը ժայռի մը տակ նստաւ իր կէս օրուան ճաշն ընելու, և ձեռնոցը հանելով քովը դը-րաւ։ Անդիէն թուշուն մը եկաւ, կը-տուցովը խածաւ ձեռնոցը և փախաւ։

Ճամբորդը նստած տեղէն ելաւ պըզ-տիկ դողը բռնելու և բերնէն ձեռ-նոցը առնելու համար։ Հազիւ թէ քա-նի մը քայլ առած էր, յանկարծ ժայ-ռը փլաւ մեծ շա-ռաչիւնով և ինկաւ ճիշտ իր առաջուան նստած տեղը։ Այս պէս թուշունը միջոց մը եղաւ որով Աստ-ուած ազատեց ա-նոր կեանքը։ Աստ-ուած շատ անգամ ստորին կենդանեաց բնազդին միջոցաւ կը կատարէ իր նպա-տակները։ Անգամ մը թագաւորական ընտանիքէ մէկը, որ իր թշնամիներէն կը փախչէր, քարայրի մը մէջ պահուեցաւ։ «Հող-նայիլը օգուտ չունի», ըսին իր ե-տեւէն վաղողները։ «սարգի ոստայն մը կայ քարայրին բե-րանը, անկարելի է որ մէկը հող մտած ըլլայ մօտերս»,

և անցան գացին, փախստականը ա-զատուեցաւ։ Լեռնական հովիւի մը պզտիկ տղան օր մը տունէն հե-ռացաւ և կորսնցուց ճամբան։ Իր ծնողքը դրեթէ խելքերնին կորսնցու-ցած ամէն տեղ նայեցան և ամէն մարդկային միջոց գործածելէ ետքը Ամենակարողին օգնութիւնը խնդրե-ցին։ Շատ անգամ Աստուած մեզի վիշտ կուտայ որպէս զի աղօթքի դի-մենք, և երբ այսպէս կ'ընենք վիշտը կը վերցնէ մեր վրայէն։ Այս պարա-գային մէջ ալ այնպէս եղաւ։ Դիտե-ցին որ ոչխարներուն չունը ժամանակ ժամանակ կու գար վարի սենեակը, գարեղէն հաց մը կը յափշտակէր և կը փախչէր։ Անգամ մը հովիւը անոր հետեւեցաւ։ Շունը, հացը բերանը, առջեւէ կ'երթար, մինչեւ որ տունէն

չատ հեռի առանձին քարայրի մը հա-սաւ։ Ի՞նչ մեծ եղաւ հովիւին զար-մանքը և ուրախութիւնը երբ իր կոր-սուած զաւակը այն քարայրին մէջ տեսաւ ողջ և առողջ, ամէն օր կե-րակրուելով իր չորքոտանի բարեկա-մէն։ Կրնանք երեւակայել թէ աղօթ-քի այս որոշ պատասխանը պատճառ-եղաւ հովիւին և իր կնոջ շատ ան-գամ աղօթելուն և հաւատալուն թէ Աստուծոյ ամենակարող նախախնա-մութիւնն է որ ամէն բան կը կար-գադրէ երկինքին մէջ ու երկրի վրայ։

Այս պատկերը կը ներկայացնէ մեծ ծառ մը Ափրիկէի խորերը ուր աղ-նիւն Տէյլիտ Լիվինկսթըն մեռաւ։ Իր երկու հաւատարիմ Ափրիկեցի ծա-ռաները այս ծառին տակ թաղեցին անոր սիրտը։ Մարմինը հարեւանցի զմռսելով ծովեզերք դրկեցին, որ անկէ նաւով Լոնտոն տարուեցաւ և թաղ-ուեցաւ Ուէսթմինսթըրի Աբբայարանը որ Անգլիոյ ամենէն երեւելի մարդոց գերեզմանատունն է։ Երկու Ափրիկե-ցիները, Սուսի և Չուսա, իրենց տի-րոջը նկատմամբ ցուցած անձնուիրու-թեան համար արժանի են անմահ պատիւի, և իրենց այս գործը ամէն տեղ մարդոց խորհիլ կուտայ թէ ունէ ցեղ, որ կը ցուցնէ այսպի-սի աղնիւ յատկութիւններ այսքան երկար, այսքան դժուար և վտան-

գաւոր ճամբորդութեան մէջ, նկա-րագրի աղնիւ սկզբունքներ ու-նենալու է։ Ճիշտ ինն ամիս տեւեց Լիվինկսթընի մահէն մինչեւ իր երկու ծառաներուն անոր մարմինը Լիվինկ-սթընի թուղթերով և ուրիշ գոյ-քերովը մէկտեղ Չանդիպարի Անգ-ղիական հիւպատոսարանն հասցնելը։

ՆՈՐ ՏՈՒՆԸ

Ծեր մարդ մը մահուան մօտեցած էր և ուրախ էր, քանզի գիտէր թէ «գրեթէ տուն հասած էր»։ Տէրոջը գործին մէջ ծերացած էր և կեանքը կը

սեպէր իբրեւ հա-ճելի ճամբայ մը, որ սիրուն ծաղիկ-ներով և արծաթ-եայ վտակներով զարդարուած կա-նանչ մարգագետ-նի մը մէջտեղէն կ'անցնէ։ Մեռնե-լէն քիչ մը առաջ բարի մարդը ը-սաւ, «Նոր տունս կը փոխադրուիմ»։ Ասիկա քանի մը անգամ կրկնեց իրարու ետեւէ, և լսողները կը կար-ծէին թէ ցնորած էր։ Բայց երբ տե-սան որ ուրիշ բա-ներու նկատմամբ միտքը առողջ էր, մէկը հարցուց թէ ի՞նչ կ'ուզէր ըսել այս տարօրինակ

խօսքերով։ Ծերունիին աչքերը փայլեցան երկնային լոյսով մը և պատասխանեց, «Չէ՞ք տեսներ որ հին տունը կը փլչի։ Ինծի աղէկ ծա-ռայութիւն ըրաւ և երկար տարինե-րու փոթորիկներուն դիմադրեց, բայց հիմա փլչելու վրայ է և երբ ալ կոր-ծանի, պիտի կոխեմ նոր, պայծառ և փառաւոր տան մը մէջ որ յաւիտ-եան պիտի չփլչի։ Նոր տանս մէջ բնաւ վիշտ կամ ցաւ պիտի չունենամ, քանզի այնպիսի երկրի մը մէջ կը գտնուի, ուր հիւանդութիւն և ծերու-թիւն չկայ։ Մարմնոյս վրայ ծերու-թեան և փտութեան նշաններ կը տես-նէք, նոր տունս անվախճան երիտա-սարդութեան նշաններ պիտի ցուցնէ յաւիտեան։ Այո, նոր տունս պիտի փոխադրուիմ»։ Հոս ծերունի քրիստոն-

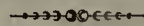
եան դադարեցաւ խօսելէ, քանզի հը-
րեշտակները եկած էին զինքը տա-
նելու, և հանդարտութեամբ գնաց իր
«նոր տունը»։ Մեռելին հանդարտ
երեսին նայեցանք և տեսանք որ ծե-
րութեան և նեղութեան հետքեր կա-
յին վրան։ Մազերը ձմեռուան ձիւ-
նին պէս ճերմակ էին և երեսին
վրայ շատ խորշմներ (փոթ) կային։
Ատենօք զօրաւոր եղող այն մարդը
տկար և անդօր եղած, վերջա-
պէս մահուան մէջ ինկած էր,
նման այն տանը որ կտոր կտոր ըլ-
լալով կ'իյնայ գետնին վրայ։ «Իր նոր
տունը գնաց», ըսաւ մեզմէ մէկը, երբ
մեռելը կը շիտէին և գերեզմանին
համար կը պատրաստէին։ «Եւ երկ-
նից լոյսը անոր վրայ պիտի հանգչի
յաւիտեան», ըսաւ ուրիշ մը ակնա-
ծութեամբ։ Քրիստոնէին համար այս
պիտի մահ մը կը նշանակէ միայն փո-
խադրուիլ «նոր տուն» մը, բնակարան
մը որ յաւիտեան պիտի դիմանայ։
Անոնք որ մահուան վրայ կը նային
վախով և դողով՝ պէտք է յիշեն
թէ ցիսուսի օրհնեալ կրօնքը այս խոր-
հրդաւոր փոփոխութիւնը պիտի նման-
ցընէ հաճելի ճամբու մը կամ քաղցր
երազի մը, որ կը պատկուի սուրբ իրա-
կանութեամբ։

ՀԵՁՈՒԹԵԱՆ ԶՕՐՈՒԹԻՒՆԸ

Սուրբ դրոց մէջ երեք անձեր կը
յիշուին, որոնց համար կ'ըսուի թէ
իրենց երեսները զարմանալի կերպով
փայլեցան։ Ասոնցմէ մէկն էր Մովսէս
որ Հին կտակարանին մէջ հեղութեան
օրինակն է։ Աստուծոյ թարգման ե-
ղաւ Սնոր ժողովրդեանը և շատ դու-
վելի համբերութիւն ցուցուց անոնց
յամառութեան և թշնամանաց դէմ։
Երկրորդ անձը, որուն երեսը «հրեշ-
տակի երեսի պէս տեսան», դիւցադ-
նական Մարտիրոսը, Ստեփանոս, էր։
Սաստիկ նեղութեան մէջ ներքին հան-
դարտութեան նշանն էր այս։ Երրորդ
անձը մեր պաշտելի փրկիչն էր։ Նա իր
թշնամիներուն ամենէն նախատական
կշտամբանքներուն դէմ բառ մը չպա-
տասխանեց։ Գառնուկի մը պէս մեռ-
ցուելու տարուեցաւ, և ինչպէս որ ոչ-
խար մը իր խուզողին առջեւ մանջ կը
կենայ, այնպէս ալ Անիկա իր բերանը
չբացաւ։ Ինքն էր որ ըսաւ, «Երանի
հեղեղուն»։

Քիչ բաւեր աւելի սխալ կը հաս-
կըցուին քան այս «հեղութիւն» բա-
ռը։ Շատ անգամ սիրուն տկարու-
թիւն մը կը համարուի, փոխանակ դո-
րաւոր նկարագրի մը ազդեցոյցն հա-

մարուելու։ Հեղութիւնը խիստ շատ կը
տարբերի վախկոտութենէ որ չհա-
մարձակիր ճամբարութիւնը պաշտպա-
նել։ Անձնասիրութիւն, բարկութիւն
եւ վրէժխնդրութիւն, բոլոր ասոնք
տկարութեան նշաններ են, բայց ճշ-
մարիտ հեղութիւնը մեծ զօրութիւն
ունի։ Անդուսպ կիրքերուն յաղթել,
խոնարհութեամբ Տէրոյը հպատակել,
Սնոր կամացը ծառայել, կրել ինչ
նեղութիւն որ Նա կը ջրկէ և վիշ-
տերու մէջ հանդարտ կենալ—ասոնք
բոլորը զօրաւոր կամք կը պահանջեն
և Աստուածային օգնութեան կը կա-
րօտին։ Գրեթէ չկայ ուրիշ առաքի-
նութիւն մը որ պահանջէ աւելի քա-
ջութիւն քան հեղութեան առաքի-
նութիւնը։ Ասոր հիմը կը կազմէ կա-
տարեալ հնազանդութիւն Աստուծոյ։
Սամուէլ մանուկ ունէր զայս երբ կէս
գիշերին տաճարին մէջ ըսաւ, «Խօսէ,
Տէր, ինչու որ քու ծառադ մօտիկ կ'ը-
նէ»։ Բաշն ցեսու ցուցուց զայս երբ
հարցուց, «Իմ տէրս իր ծառային ինչ
կը հրամայէ»։ Մովսէսի համար ըս-
ուած է թէ «Շատ հեղ մարդ մըն
էր՝ երկրի վրայ եղած բոլոր մար-
դոցմէ աւելի»։ Եւ այս երեք մար-
դիկը, Սամուէլ, ցեսու և Մովսէս,
Սուրբ Գրոց մէջ յիշուած ամենէն զօ-
րաւոր նկարագիր ունեցող մարդիկ-
ներէն են։ Թողու որ Աստուած իշխէ
ամէն բանի վրայ, հեղ ըլլալ է։ Մինչ-
դեռ հպարտութիւնը կ'ուզէ ինքզինքն
Աստուծմէ վեր դնել, նեղսրտու-
թիւնը կը գանգատի Աստուծոյ դէմ,
և բարկութիւնը շատ անգամ կը յան-
դուցնի խօսիլ Աստուծոյ դէմ։ Բայց
հեղ հոգին այնչափ դժուարութեամբ ըն-
կըղմած է Աստուծոյ մէջ որ հանդար-
տութեամբ անոր կը յանձնուի։ «Ինծ-
մէ սորվեցէք», ըսաւ Աստուծոյ մար-
դացեալ Որդին, «որ հեղ եմ և
սրտով խոնարհ, և ձեր անձերուն
հանգստութիւն պիտի գտնէք»։

ՃՇՄԱՐԻՏ ԿԱՐԵԿՑՈՒԹԻՒՆ

Երեք գործաւորներ, Յովհաննէս,
Յակոբ և Յովսէփ, աղիւս և շաղախ
կը կրէին եկեղեցիի մը նորոգութեանը
համար։ Կէս օրին ժամ մը պարա-
պուրդ կ'ունենային հանգչելու և ճա-
շերու համար։ Օր մը երբ եկեղեցիին
շուքին մէջ, ճիշտ քիւին (սաչագ) տակ,
նստած կը սկսէին ուտել իրենց ճաշը,
որ կը բաղկանար հացէ, երչիկէ եւ
պաղ թէյէ, վերէն բան մը ինկաւ ի-
րենց վերարկունքներուն վրայ որ առտուն
հանած և իրենց մօտը դրած էին։ «Նա-
յեցէք», ըսաւ Յովհաննէս, «աղանիկ
պղտիկ ձագ մըն է։ Կ'երեւի թէ քիւին

մէջէն ինկաւ, մեծ աղանիկն ալ հոն
է»։ Յովսէփ դէպ առաջ ծռեցաւ և
խեղճ պղտիկ թռչունը աղտոտ ձեռ-
քին մէջն առաւ։ Անմիջապէս հայր և
մայր թռչունները մեծ տագնապով
վար իջան և սկսան թռչտիլ մարդոց
բոլորտիքը, վշտադին աղաղակներ ար-
ձակելով։ «Արդեօք ինչպէս կրնանք
պղտիկ թռչունը իր բոյնը դնել», ը-
սաւ Յակոբ, «շատ աղէկ եղաւ որ մեր
վերարկունքը հոն էին, եթէ ոչ՝ խեղ-
ճը կը մեռնէր»։ Յովսէփ ձեռքէն վար-
դաւ զանի և եկեղեցիին ետեւի կող-
մը անցնելով շուտով երկար սանդուխ
մը բռնած եկաւ, բայց սանդուխը
քիւին չհասաւ։ «Ես աւելի երկար
սանդուխի մը տեղ դիտեմ», ըսաւ
Յովհաննէս, «Յակոբին հետ երթանք
բերենք, դուն ալ, Յովսէփ, թռչնիկը
աղէկ նայէ մինչեւ որ գտնէք»։ Յով-
հաննէս և Յակոբ դացին և կէս
ժամէն սանդուխը բերին։ Մին-
չեւ անոնց գալը Յովսէփ կը շոյէր
խեղճ թռչնիկը, իսկ իրենց ճաշը բոլո-
րովին մոռցուած՝ գետինը կը մնար։
Յետոյ Յովսէփ փոքրիկ արարածը շա-
պիկին ծոցը դրած սանդուխէն վեր
եկաւ և զանի իր բոյնը դրաւ, զոր
հայր և մայր թռչունները տեսնելով
խիստ շատ ուրախացան։

Մինչդեռ Յովսէփ սանդուխին վը-
րայ էր և միւսներն ալ ուշադրու-
թեամբ վեր կը նայէին, անօթի շուն
մը, որ հոն կայնած պատեհութեան մը
կը սպասէր, յանկարծ խաժաւ Յովհան-
նէսին ապուխտը և փախաւ գնաց։
«Գողը», ըսաւ Յակոբ, «իմինէն քիչ
մը քեզի տամ»։ «Քիչ մընալ ես կու
տամ իմինէս», ըսաւ Յովսէփ և այսպէս
լնացուցին իրենց կերակուրը։ «Ճաշը
ամենուս ալ քիչ եկաւ», ըսաւ Յով-
հաննէս, «բայց հոգ չէ։ Հիմա սուրի-
չին ձայնը կը լսենք և աշխատութեան
ատեն ժամանակ չենք ունենար ու-
տելու վրայ խորհելու»։ Երբ կ'ըլլէին
իրենց գործը շարունակելու, քիւին և
բոյնին նայեցան դո՛հ և ժպտուն դէմքե-
րով, ցուցնելով թէ իրենց ընդմիջուած
ճաշը յաջողութիւն մը եղած էր։

Խեղճի մը բարիք ընելը, ըլլայ
մարդ, թռչուն, կամ անասուն, դէպի
երջանկութիւն տանող կտրճ և յիտակ
ճամբայ մըն է։ Եւ առանց ցոյ-
ցի բարիք ընելը շատ աւելի արժէք
ունի քան որչափ մենք կը կտրճենք։

Տարեկան բաժանորդագրութիւն 6 դրոշմ արծաթ,
կանխիկ, ամէն տեղադր համար։

Ամերիկայի Միաիւնաբնակ Եկեղեցիական Կողմէն
Արտօճատելը՝ Ք. Բ. ԿԻԿԵ

Տնօրէն—Խմբագիր Ջ. Ֆ. ՀԷԼԻԲ
Ֆինանսները Երգուշու, Ամերիկայի Խան

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒԹՅՈՒՆ

Ի ՏՊԱՐԱՆԻ Ա. ՕՍԿԱՐ ՊՕՍԵՏԱՆ